

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16.—Ἐν τῇ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΚΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΑΡΑΜΠΗΣ.

Εἶδατε στύλους, εἶδατε κανόνια σὰν καμάραις,
 ποῦ ἢ κάθε σφαῖρά τους μπορεῖ μὴ σφαῖρα νὰ γκρεμίσῃ;
 Εἶδατε τηλεσίγραφα, καπνοὺς, σφαγαῖς, ἀντάραις,
 κι' ὁ Νεῖλος ἀπὸ φράγκικο στρατὸ νὰ πλημμυρίσῃ;
 Εἶδατε πλοῖα ἀπέραντα σημαιοστιλισμένα,
 σὰν νὰ πετοῦν στὴν Αἴγυπτο πουλιὰ χρωματισμένα;

Ἐμπρὸς σ' αὐτὰ ὁ Ἀραμπῆς δὲν γαίρνει τὸ κεφάλι,
 μὰ ξαπλωμένος στὸ σοφὰ πίνει τὸ ναργιλέ του.
 μία ἰδέα ἔφύτρωσε στὰ στήθη του μεγάλη
 καὶ μουρμουρίζει σιγανὰ μ' αὐτῆνε τὸ γιανέ του . . .
 Κι' ὅταν ρουφῶντας τουμπεκί, ρουφάει τὴν πατρίδα,
 κεντιέται ὀρθὸς, καὶ γίνεται ψηλὸς σὰν πυραμίδα!

Κ' εἶδες θεριὸ ποῦ ἀξαφνα ταῖς ἀλυσσιδὲς σπάσῃ,
 καὶ μέσ' τοὺς δρόμους χύνεται μὲ δόντια αἰματωμένα;
 ἀλλοίμονο, στὰ νύχια του ἐκεῖνον ποῦ σπαράσσει,
 οὔτε τὰ μέλη του ὕστερα δὲν βρίσκουνε σχισμένα!
 Τέτοιο θεριὸ ἂν εἶλεπε τὸν Ἀραμπῆ μπροστά του
 ἀνατριχίλα θ' ἄνηθε βαθυὰ στὰ κόκκαλά του.

Φεύγουνε ὅλοι φεύγουνε οἱ Φράγκοι τρομάσμενοι! . .
 τοῦ κάκου οἱ προστάται των φωνάζουνε—Σταθῆτε!
 —Σικτίρ! μουγκρίζ' ὁ Ἀραμπῆς, κανεὶς ἐδῶ δὲν μένει,
 ἂν θέτε μέσ' τὸ αἷμά σας, γκλαοῦρ, νὰ μὴν πνιγῆτε!

Μακρυὰ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, μακρυὰ ἀπὸ τὸ Νεῖλο
 ἀλλὰ χ' κερίμ, μόνος ἐγὼ ἔστων ἔδῃ θὰ σὰς στείλω!..

Εἰς τοῦ Ἀράπη τὴ φωνὴ ἀνδριεύουνε οἱ μαῦροι
 καὶ σὰν κοράκια κοπαδιᾶς τριγύρω του πετᾶνε!
 Καθεὶς σιμὰ στὸ γίγαντα ψυχὴ ζητᾶει ναῦρη
 κι' ὅλο τὸ ἀγριο βλέμμα του ἀχόρταγα κυττᾶνε!
 Τρομάζει ἡ ἀνατολή, τὰ μάτια ἡ δύσις τρίβει
 νὰ ἴδῃ, τί ὁ κατὰμαυρος σωρὸς ἐκεῖνος κρύβει!

Ἔτσι θυμοῦμ' ἓνα πρῶτ' ἐξύπνησ' ὁ Σουλτάνος,
 καὶ στὴν Ἑλλάδα ἔτυχε τὰ μάτια του νὰ ρίξῃ:
 Ἄν ζῆ κανένας σήμερα παληὸς μας καπετάνος
 θὰ σὰς εἶπῃ πῶς μπόρσσε μία κραυγὴ νὰ πνίξῃ,
 ὅταν, σὰν ἄσπρο σύννεφο, σὰν χιόνι, σὰν ταντέλλα,
 εἶδε στὰ μαῦρά μας βουνὰ τὴν ἄσπρη φουστανέλλα!....

Μὰ τί νὰ θέλῃ ὁ Ἀραμπῆς μὲ ἐκπλήξῃ ρωτοῦνε;
 Θέλει νὰ ρίξῃ τὸν Τερικ, κι' ἄλλο Κεδίβ νὰ στήσῃ;
 Θέλει ἀπὸ τὴ χώρα του οἱ Φράγκοι νὰ μὴ ζοῦνε;
 Θέλει αὐτὸς τὴν Αἴγυπτο μόνος νὰ κυβερνήσῃ;
 Θέλει νὰ διώξῃ τὴν Τουρκιά καὶ τὴν Εὐρώπ' ἀκόμα;
 Τί θέλει ὁ σκύλος; ἐρωτᾷ τοῦ καθενὸς τὸ στόμα.

Βλέπω καλάτια γραφικά, αμάξια πτεροφόρα,
βλέπω γεφύρια, στέμματα, άψίδες και μουσεϊα,
βλέπω σχολεία άμίτρητα σ' όποια πατήσω χώρα,
Άκδημίας και ναούς, ρωλόγια και μνημεία!
βλέπω καπνό στη θάλασσα, βλέπω καπνό στους δρόμους,
και λέω πώς ή πρόοδος έχει φτερά στους ώμους . . .

Μά όταν βλέπω σίδηρο παντού άνθρωποκτόνο,
όταν καράβια τρέχουνε τόν κόσμο να χαλάσουν,
όταν τόν μαύρο ό λευκός, τόν θέλη σκλάβο μόνο,
όταν τόν άνθρωπο ζητούν νευρόσπαστο να πλάσουν,
όταν ή λευθεριά παντού δέν ήμπορη να μένη,
ά, τότε εξηγώ τή γή με σίδερα ζωμένη! . . .

'Ελευθεριά, ό 'Αραμπής, έλευθεριά γυρεύει! . . .
'Εσείς, έσείς π' ανάψατε στόν τόπο του τά φάτα,
πού τούπατε πώς για να ζή δέν πρέπει να δουλεύη,
έσείς μην τρώτε τού φτωχού φελλάχου τόν ιδρώτα!
Κι' αν με κανόνια σπέρνετε πολιτισμού άχτίδες,
μή λησμονήτε πώς κι' αύτοί έχουνε πυραμίδες! . . .

Οί 'Ιταλοί έλευθεριά ζητήσανε μια μέρα,
έλευθεριά έζήτησαν και οι 'Αμερικάνοι,
γι' αύτή καλάτια τύραννα τινάζουν στόν άέρα,
γι' αύτή τήν ιδία έσύραμε κι' έμείς τού γιαταγάκι! . . .
Μ' αν ό καθείς τή λευθεριά ποθή σιμά του νάχη
γιατί δέν θέτ' έλευθεροι να ζήσουν κι' οι φελλάχοι;

Αϊ, μή σάς μέλει! οι κολοσσοί που σχίζουε τόν πόνοτο,
μ' ένα άνεμοστρόβιλο τής λευθερίας βουλιάζουν . . .
και πριν άκόμη άκούσωμε τών κανονιών τού βρόντο
στέκετ' έμπρός σαν φάντασμα έκείνη, και λουφάζουν! . . .
Κόποτε που τήν κυνηγούν κρύβεται μέσ' τά νέφη
κι' εύθύς μια ζώνη πλουμιστή τόν ουρανό μας στέφει . . .

Τού κάκου να τήν πιάσουνε ζητάνε οι κρουσάροι,
τού κάκου τής φορτόνουε με σίδηρα τού σώμα,
αύτή μέτα στη θάλασσα γεννάει τόν Κανάρη,
κι' άπ' τού Βεζούβιο γεννά τού Γαριβάλδη άκόμα!
Κι' όταν τά ιδία της παιδιά άπ' τή σκαβιά λυτρώτη,
τρέχει μάκρυσά, κι' άλλους λαούς ζητᾶ να ξεσκαλώση . . .

Κι' ό 'Αραμπής που τρώμαζε τήν οικουμένη όλη,
ζως να δώτη έλευθεριά στους άδελφούς του θέλει,
ζως για αύτό σαν χάρτινοι τού φαίνονται οι στόλοι,
για αύτό τά τελεσίγραφα κατά διαβόλου στέλλει . . .
Και τώρα αν τόν κρεμάσουνε σά Γιούδα σού κατάρτι
τόν 'Αραμπή θά πνίζουε, μα όχι τόν **άντίρτη!** . . .

Dock.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

'Εβρίχθησαν τού ύπουργού τών 'Εξωτερικών διότι σιω-
πᾶ περί τών αϊγυπτιακών. Και όμως αϊ χθεσινάι Στόα
και Νέα 'Εφημερίς έδημοσίευσαν εκ τού ύπουργείου τών
'Εξωτερικών παραλαβούσαι όλην τήν περιέργον ιστορίαν
τήν προηγηθεΐσαν τού βομβαρδισμού. Και μετά τούσης
γενναιότητος έδόθησαν αϊ περιέργοι τηλεγραφικί ει-
δήσεις εις δημοσίευσιν, ώστε άπεκόπησαν από τής 'Ωρας
και έδωρήθησαν εις φανατικά όργανα τής αντιπολιτεύ-
σεως. Δέν έγράφη όμως τίποτε και περί τού τί γίνον-
ται τά πολεμικά μας; Περί αύτών ειμεθα έντεταλμένοι
ήμεις υπό τού κ. πρωθυπουργού να άναγγείλωμεν εις τού
κοινόν ότι τήν στιγμήν αύτήν άκριβώς τά πολεμικά μας
Γεωργιος και 'Ελλάς εύρίσκονται εις τού έσωτερικόν τής
Αιγύπτου, καταδιώκοντα κατά πόδας τόν 'Αραβή.

'Η πυρκαϊά τής 'Αλεξανδρείας, τού κυνηγητού τού 'Αν-
τιβασιλέως, αϊ άπειλαι κατά τού Δερβίση, ή σφαγή τών
Γάλλων, ή διαρκυγή τών Καταστημάτων, ή εις τού έσω-
τερικόν ύποχώρησις τού 'Αραβή μεθ' όλου τού στρατού,
ήξεύρετε διατί έγιναν όλα αυτά; 'Ακούσατε τού 'Εθνικόν
Πνεύμα: "Ας ύψεται ό αίτιος τής συμφορας τούτων, ό-
στις άνακαλεί σήμερον τά πολεμικά πλοία, άπό έπετεύ-
χθη ό σκοπός τής άποστολής των και οι 'Ελληνες έπρο-
στατεύθησαν καταστραφέντες". Όστε ό Μέγας 'Αλέξαν-
δρος τού κ. Κρέμου κατέκαυσε τού έργον τών χειρών του
— τήν 'Αλεξανδρείαν!

'Εγινε τούσος λόγος περί τών θαλασσίων Λουτρών τού
Δαμασκηνού κ' έν τούτοις άνανεοϋνται άεννάως: περί δέ
τής άηθούς συνηθείας τού καθιζέειν διά πληθού τας κε-
φαλάς ύμών έν Φαλήρω ούτε λέξις.

Δέν πρόκειται μόνον περί τής άποτροπικίου άηθίας και
τής νευρικής άνατριχίλας τήν όποιαν αισθάνεσαι να βλέ-
πης ανθρώπους βρωμερούς, μη λουομένους κατ' οίκον, να
κασαλειφώνται εκεί με τόν πληθόν, πλησίον σου, υπό τήν
μύτην σου, και να σε κάνουν να χάνης όλην τήν ψυχολο-
γικήν φαιδρότητα, τήν όποιαν πρέπει να έχης καθ' όλους
τούς κανόνας τής υγιείας, όταν μπαίνης εις τήν θάλασσαν.

'Αλλά πρόκειται περί πραγματικής βρώμας ήτις σε
άπειλει, ήτις σε κυνηγᾶ, τήν όποιαν ένίοτε άναγκάζεσαι
να έμέσης, διότι όλοι εκεί εις τήν παραλίαν κάμνου
αυτό τού έμετικόν κεφαλολούσιμο, μεταβάλλοντες τού
Φάληρον εις ύγρην σάλαν κουρέιου.

'Ελπίζομεν ότι ό κ. Κατσιμπαλής ή άναγκάση τόν
κακосуειθισμένον έργολάβον τών Λουτρών να **καταργή-
ση τόν πληθόν.**

Περί τού κ. Κεββακίδου φιλόστοργος ση έψις:
— Αύτός που 'ερίσκει τούσας άψυχαις 'Αφροδίταις, δέν
'μπορεί να 'εξη και καμμιά ζωντανή για τόν έαυτό του;

Τί φωνάι άκούονται έν τοίς ξενοδοχείοις τού Φαλήρου
όταν είναι πολυς κόσμος:
— Φέρε με καυμένε μια σουπκα!

— 'Αχ! ένα ποτήρι νερό.
— Να χαρής τή γυναϊκά σου, λίγο ρετσίνατο.
— Να συχωρεθούν τά πεθαμένα σου, ντομάταις γε-
μισταίς.

— 'Αμάν, ένα νερό και πέθανα.
— Ψυχή τής ψυχής μου, μια άγγουροσκαλάτα.
— Ν' αγιάσουν τά κόκαλα τού πατέρα σου, μελιτζά-
ναις άρνάκι.

Και άλλοι γονυπετούν, άλλοι φιλοϋν χέρια, άλλοι
κλαίνε, άλλοι άναστεναζούν ως βαθειά έρωτευμένοι με
καμμιά μακαροναδα, και όταν τελειώσουν τού φαγητούς,
άνακνέουν δυνατά, ως να έχόρτασαν από κανένα μεγα-
λον κίνδυνον.

'Όστε βλέπετε ή άγγλική ευγένεια ήτις συνοδεύει
πάντοτε τήν προς τόν υπέρτερον καφενείου ή ξενοδοχείου
έντολήν και με τού κλασικόν please (αν εύχρησθήσθε), χά-
νεται εις αύτό τού εύχολόγιον και τας παρακλήσεις τής
Παναγίας τών έν Φαλήρω θαμώνων.

Μόνον όταν έλθη ή ώρα τής πληρωμής έπου κ' εκεί
βραδύει ό ύπνερρέτης νάλθη να πληρωθῆ, ό 'Ρωμηός άλ-
λάσσει ύφος:

— Για να σου πω, θάλθης ή θά φύγω;
Και μερικой φεύγουν, και ονομάζεται τούτο *αλά γαλι-
λικά.*

Τού **Χανουμάκι** εξεπετάχθη προχθές εις τόν πυκνόν
κόσμον τόν φαληρικόν με τήν στίβουσαν μεταξωτήν
εσθήτα ως να έμεγάλωσεν κατά τέσσαρα έτη εις μίαν
μήλην νύκτα, υπό τήν μαγικήν επήρειαν τού ηλεκτρικού
'Ηλίου συλληφθέντος στιγμιαίως τού ξεπετάγματος αυ-
τού, όπερ τήν δεκαεξαίτιδα άπεκατέστησε διά μιας
ώριμον γυναϊκα με όλον τόν πλαστικόν όγκον τρυφηλής
σαρκός στενοχωρουμένης υπό τού έδυμα και τήν ζέστην
και όρμώσης να παραδειξη εις συναγωνισμόν τήν κάλ-
λουσαν θεότητά της με τά πνεόντα πυκνόν άφρόν καμ-
πανίτου φαληρικά κύματα. Τί δυναμεις χαλαστικας και
τού πλέον σιδηρού νευρικού συστήματος άνέδιδεν ή παι-
δική εκείνη νεότης, έφ' ής εξεκενώθησαν κίνιστρα μαγικά
τής ήδονικωτέρας σαρκός και τύποι μαλακής γλυπτικής,
πλασάσης τήν ζύμη της εις μίγματα λευκών και υπε-
ρύθρων ρόδων, εις ά έχύθη ή θερμότερα πνοή Βεσουδίου,
ως φίλημα έρωτικού ήφαιστείου, διακλαδωθεν άμέσως
μεθ' όρμής και τώρα μετά μανίας άναστρεφόμενον εκεί
μέσα, άνήσυχον, ακοίμητον, ως 'Ιουδαίος περιπλανώμι-
νον. Και έφ' όλων αυτών όσμη γάλακτος παιδικής ά-
θωότητος, γεννώσης κατι κλίσεις επαναστατικάς, κατι
choking εικόνας, πρό τών όποιων δύνανται να πέσουν όλα
τά Μουσεϊα τής Ευρώπης να προσκυνήσουν. Τού χανου-
μάκι! τού χανουμάκι! Αυτό ήτο όλη ή προχθεσινή άλε-
ξενδρινή παράστασις.

Εις πεντακισχιλίαις δραχμας άκριβώς με τά χίλια
φράγκα, προσφοράν τού Σιδηροδρόμου, άνήλθον αϊ υπέρ
των προσφύγων τής 'Αλεξανδρείας εισπράξεις τής προ-
χθεσινής έν Φαλήρω παραστάσεως. 'Υπάρχει και έν μείον
έξ εκατόν εισιτηρίων τά όποια θά διέθετεν ό κ. Δημαρ-
χεύων αν τά διέθετε, αλλά δέν τά διέθεσε, κ' έμειναν

άδιάθετα, και τώρα νοσηλεύονται υπό τού άστυνομικού
ιατρού κ. Γούζαρη!

Αύτή ή έννάτη Μούσα τών 'Ολυμπίων, ή κ. Μιστρο-
βάκη, μπορεί να ονομασθῆ και έννάτη Ψυχή, ως εκ τού
ονόματος τού πάτρωνος αύτης. 'Εξ ενός τών δωματίων
του άκούεται ψάλλουσα ή ελληνική αύτή ψυχή τού
'Ρούι-Βλάς. Ευχόμεθα πνεύμα εις τόν λάρυγγά της, διότι
βλακωδεστέρους λάρυγγας από τά ολυμπιακά μαζώματα
δέν ήκουσα άκόμα.

'Ανεχώρησεν εις τήν φιλατίν του Πύλον ό χαϊδεύ-
μενος τών Πυλίων **Νίκαις Μισουράλης**, τόν όποιον δια-
πρώως τοκετού και εκ πολλής άγάπης άνέδειξαν βουλευ-
τήν των οι άγαθοί Πύλιοι, επιθυμήσαντες να αντιπρο-
σωπευθώσιν υπό νέου άνεπτυγμένου, προοδευτικού και
τόσον φιλοτίμου. Θά μείνη μόνον 15 ήμέρας εκει και
θά επανέλθη, διότι και εδώ τόν θέλομεν και είναι καιρός
πλέον να τόν θελήσωμεν μια για πάντα. Μας έννοει και
τόν έννοούμεν.

Σήμερον από τής άριστοκρατικής όδου Σταδίου θά πε-
τάξη με βαρύτιμον τοαλέταν τού συρμού, τού **Φαλιου-
γικόν Παράρτημα** τής 'Εφημερίδος, τού πρό μηνός
άγγελθέν. Συνειργάσθησαν εις τήν τοαλέταν του όλοι αϊ
άβρενες μοδίστραι τού καιρού, όλοι αϊ άδυναμιαί τών
δύο φύλων τής πρωτεύουσας και θά πωληθῆ ως τού ψυ-
χαγωγικώτερον άναψυκτικόν. Πάρτε το και θά τά ξα-
ναπούμε.

Είνε τόσον διδακτικόν τού άστυνομικόν Δελτίον! Μαν-
θάνομεν και όδους τας όποιας ούτε έμαντεύομεν! Δηλαδή
όδός 'Αγίας, όδός Βραχειας, όδός Περιστεωμένης, κ.λπ.

'Ανεχώρησεν εις τήν πατρίδα του Λεωνίδιον τής Σπάρ-
της ό άγαπητός και εκεί και εδώ νέος κ. Μιχαήλ Χαδ-
ζηπαναγιώτου, τόν όποιον προπέμπει τού Μη Χάρεσαι με
θερμήν χειραψίαν.

'Ανεχώρησεν εις Ευρώπην ό γυναικοφιλής έμπορος τής
όδου 'Ερμού κ. 'Ιωάννης Μομφεράτος δια να φέρη όλα
εκείνα τά φιλά πράγματα, χωρίς τά όποια στιγμήν δέν
δύναται να ζήση ό θηλυκός κόσμος: άλλ' ό κ. Μομφε-
ράτος είναι και ό κατ' έξοχήν αντιπρόσωπος τού Μιγά-
λου Βασιλείου, σημαιοφόρος τής Πρωτοχρονιάς, προμη-
θεύων τά πλέον καρραγιόζικα άγιοθασιλειάτικα, με τά
όποια άναστατόνει όλον τόν παιδικόν πληνήτην και άλλα
πάλιν που έρωτεύονται μαζί των εύτραφείς δεσποινίδες
και λέγουσι: 'Ο άράνης τού Μομφερέττου είναι δικός μου'
ας έχη κ' εκατό φράγκα' θά τόν πάρω και αϊ μητέρες
ύποχωροϋσιν, εύχαριστούμεναι με τόν άράνην, εκ φό-
βου μήπως εδν δέν πάρουν τά παχουλά των θυγάτρια
τόν άράνην, μπλέξουν με κανένα λευκόν.

'Εν Πειραιεί πλην τών Καπνοπωλείων τού φύλλον
μας πωλείται και εις τού άριστοκρατικόν κάτωθεν τού
Χρηματιστηρίου **Κουρέιον Ζαμπέλη.**

ΚΑΠΑΜΑ ΣΤΟ ΦΟΥΡΝΟ.

Φωτιά και οι Έγγλέζοι, φωτιά και οι Φελλάχοι,
ό Αραμπή σηκώνει παντιέρα φανερά,

Κι' ό Αραμπή ακόμη δεν σε ψηφά, Χαμίτη
για να τον καλοπιάσης τό Μειζιτιέ του στέλλεις,

Έσήμανε για σένα ή ύστερη καμπάνα
τό έβγαλε 'στό πεισμα ό Γλάδστον να σε φάγη,

Γιαγκίν 'στην 'Αλεξάνδρα, σραγή, κκπνός και σκόνη
βάλε φωτιά 'στά τόπια, καυμένη 'Αραπιά

Γιαγκίν 'στην 'Αλεξάνδρα κι' ήρωική φευγάλα,
μά 'όπου πξς, σε φθάνει του Σέυμουρ ή μπάλα.

Έδω κ' έκει σκορπιέται τής 'Αραπίας τ' άσκέρι,
κι' άτρόμητος ό 'Αγγλο; 'στην Αίγυπτο πηδξ

Ω νέε Ναπολέων, ω 'Αραμπή μου Μπέη,
'στόν κόρφο σου δεν θέλω να ήμαι ούτε ψύλλος

Σε 'πήρε 'στό λαιμό του έκείνος ό Προφήτης,
κι' έκίνησες του κόσμου τον ένα κι' άλλο πόλο . . .

Πετσόκοθε καθένα, ω Σέυμουρ, 'Αράπη,
τόν Νεΐλο μ' αίκμ μακρο να κκτκπλημμυρήσης

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(*13. άρθ. 313)

— Έγώ, άνδρες 'Αθηναίοι και 'Αθηναίδες, ως άνήρ
έλαβον γυναικα ούσαν κκι πρό του γάμου της τοιαύτη.

— Αί τότε να κένης και σὺ τό ίδιον, επειδή παρό-
μοιον σου συνέδη. Νά μέ βγάλης από τό σπίτι χωρίς

— Και έχεις Ντόκ, δίπλωμα, ήρώτησεν ό 'Ράλλης σο-
βαρώς.

— Έχω τας συνταγάς μου. Και ίδου μερικαίς από
καμπόσας που έχω, ως φέρων αυτές άπάνω μου κατά

— Θεραπεία κατά της έρωτικής χλωρώσεως του έρωτι-
κού πάθους των εντέρων.

«Φαινόμενα μετά συμπτωμάτων: έντεροσωλήνος έμφρά-
ξεις εκ μισματωδους άναπνοής έρωτικού άέρος, προσρ-
»χομένου εκ κολλητικού φιλήματος. Έκχειλσεις του αι-
»ματος ένεκα λόγου σφοδρών παλμών καρδιακών κτύπων
»και άλλων γεγονότων.

«Θεραπευτική τάξις: Χάπια κατ' ίδιον τρόπον κατα-
»σκευασμένα εκ διαφόρων βοτάνων του είδους των. Μία
»ούγγια άναπνευματικού άέρος. Ένα δράμιον κατασκευα-
»σμένον πολυειδώς έν ειδει έμπλάστρου θεραπευτικού.
»Ταύτα πάντα να λημβάνωνται εις δόσεις έν διαλύσει.»

Ω; άγριοκάτσικο άνεπήδησεν άμέσως ό Κώστας, όχι ό

Κουήγα τούς Φελλάχους με μπόμπες και μυδράλια,
και στήνε πυραμίδες μ' 'Αράπηδων κεφάλια.

'Στήν Αίγυπτο μάς ήλθαν οι φίλοι μας 'Εγγλέζοι
έγχεμισε μια μπάλα τό κράτος τ' 'Αραβή

Souris.

ΤΙ ΚΟΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΟΝ

δράμα αυτό τό αίγυπτιακόν! Είς άρχικυρίαρχος — ό
Σουλτάνος — του όποιου ό άντιπρόσωπος σωζεται έσως

λίξ, και τής 'Αγγλίας είναι μέλι και γάλα, άδιέφορον
άν ή μία τρώγει τήν άλλην και τρώγονται αι δύο μαζί.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Είς τήν Τραπεζούπολιν του Γιαννοπούλου:
— Σου έχω ένα διαβολοσυναχι! . . Τι κάνεις έσύ

Είς τό Διδασκαλείον διδάσκειται ή Πραγματογνωσία:
'Ο λόγος περι του Κόκορα.
— Και εις τί μάς χρησιμεύει ό κόκορος, έρωτξ ό δι-
δάσκαλος;

'Ανατολίτης, άλλ' ό σημερινός και τότε ρήτωρ:

— Ντόκτωρ, έφώνησε με πιγιομένη φωνή εκ τής
βίχς, κύριε Ντόκτωρ, Ντοκτόρων, άπάντων Ντόκτωρ, 'Α-

σφιγμού σε βρήκαν; 'Όσων είπα κ' εγώ. Τό εΐξεραν. Τό
διέγνωσαν. 'Αλλά δεν έχει έτσι. 'Ο βαΐμος του σφιγμού

— Κτυπήματκ της καρδιάς.
— Τό διέγνωσα. Είπες, δηλαδή διέγνωσα, ότι αγα-
πξς συμπαθητικώς μίκιν γυναικα; Αί;

— 'Ετσι μου φαίνεται.

— Δεν σου φαίνεται τίποτε, τό γνωρίζεις, είνε τής
άσθνειας. Είνε όπως ό θερμαζόμενος, που ν-μιζει πώς

— Κύριε Ντόκ, είπεν ό 'Ράλλης, τό αισθάνεται αυτό
έν τῷ μέσῳ.

— Δεν 'ρωτώ σε. Σὺ είσαι κρξσεως άθυροστομικης, και
κρξμα τον πατέρα που έχεις. Λέγε, κύριε άσθενή. Σου

άλλο έχων να είπουν παρά όσα λέγω εγώ; Ποίου βαθμού

— Νὰ μὰς φυλάγη τῆς ὄρνιθες, ἀπαντᾷ ὁ μικρός;
 — Καί εἰς τί ἄλλο;
 — Νὰ μὰς ζυπνᾷ τὸ πρωί.
 — Καί εἰς τί ἄλλο; ἐπιμένει ἐρωτῶν ὁ ἀμειλικτος διδάσκαλος.
 Ὁ δὲ μαθητὴς μετ' ἀνυπομονησίας καὶ ὀλίγου θυμοῦ:
 — Νὰ πηδᾷ τῆς ὄρνιθες, νὰ κάμουν αὐγά.

ΘΩΔΡΟΓΙΑΝΝΟΥΛΑ.

Σὺν νὰ μὴν ἔφθαναν, κυρία Θωδρογιαννοῦλα
 Τὰ σάλια σας μεσ' τὴ βουλή καὶ ἡ σουμάδα,
 Σὺν νὰ μὴν ἔφθαν' ἡ Πρωτα ἡ σαχλαῦλα,
 Κ' ὄλων τῶν Ἡμετέρων ἡ Δημητρακάδα
 Σὺν νὰ μὴν ἔφθανεν ἡ τόση ἀχαμνότης,
 Μασκαρευθήκατε ἀκόμη ὡς... Τοξότης!

Αὐτὸ σας τὸ μασκάρωμα Madame Γιαννοῦλα,
 Μοῦ ἐνθυμίζει—ἀνάποδα τὸν Ἀγγιλέα
 Θυμοῦμαι ἐκεῖνος ἀπλωσε σὲ μιὰ σακούλα
 Ποῦ εἶχ' ἀσιπίδα, δόρυ καὶ περικεφαλαία.
 Τώρα καὶ σεις ἂν θέλατε ἄρματα πρώτης
 Ἄς γίνουσαν τοξόταινα, μὰ ὄχι Τοξότης.

Πρίτσ.

Η ΜΑΓΕΥΜΕΝΗ ΑΧΛΑΔΙΑ

Ὁ Νικόστρατος ἦτο εὐπατρίδης ἐξ Ἀργούς, πόλεως ἀρχαιοτάτης τῆς Ἀργολίδος, ὀλιγώτερον ἐνδόξου σήμερον διὰ τὰ πλοῦτη τῆς παρ' ὅσον ἄλλοτε διὰ τοὺς βεσιλεῖς τῆς. Ὁ εὐπατρίδης οὗτος φθάσας εἰς ἡλικίαν προ-

εἶσαι ἀσθενὴς τότε, διότι δὲν οὔρεῖς νὰ πάρης γιατρικὸ Σκρίφιμους.

— Ζήτω τὸ ἔθνος! Ἐπανεστάτης τὸ Ναύπλιον, ἐφώτισε τὴν στιγμήν ἐκεῖνην εἰσερχόμενος ἀσθμαίνων ὁ Δημήτριος Κομμουνδοῦρος.

Πάντες ἔμειναν κεχρηγότες καὶ μόνη ἡ Μαριγούλα ἔσχισε ἀκαριαίως ἕνα φύλλο τοῦ κοκκίνου φουστανιοῦ τῆς βεήσασα:

— Φίλοι, ἰδοὺ τὸ σημεῖον τῆς ἐπαναστάσεως, τὸ ράκος αὐτὸ τὸ κόκκινον.

(Ἔπειτα συνέχεια)

Παλιάνθρωπος.

βεθουκίαν ἦδη, ἠθέλησε νὰ λάβῃ σύζυγον ὅπως τὸν περιποιήθη κατὰ τὸ γῆρας του, καὶ ἐνυμφεῖθαι τὴν Λυδίαν, εὐγενῆ νεάνιδα, ἀξίεραστον, χαρίεσσα, ἀλλὰ καὶ ἐωτότροπον. Ἐπειδὴ ἦτο πλουσιώτατος, ἔδαπάνα πολλά. Τὸ κατέχον αὐτὸν πάθος ἦτο τὸ κυνήγιον, καὶ εἶχε πολλοὺς θηρευτικούς κύνας, πολλὰ θηρευτικὰ πτηνὰ, καὶ πλείστους ὑπηρέτας. Νεανίας τις ὀνομαζόμενος Πύρρος, ὠραίος, εὐειδέστατος καὶ δεξιότατος εἰς πᾶν ὄ, τι ἐπεχειρεῖ, ἦτο ὁ προσφιλέστερος πάντων τῶν θεραπόντων του καὶ ὁ μᾶλλον ἐμπειστευμένος αὐτοῦ. Ἡ σύζυγός του τὸν ἠγάπησε, ἀλλὰ τόσον περιπαθῶς, ὥστε μόνον ὅταν τὸν ἐβλεπε ἢ τῶ ὠμίλει ἦτο εὐτυχής. Ὁ νεανίας εἶτε διότι δὲν τὸ ἐνόησε διόλου, εἶτε διότι δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ ἐννοήσῃ, προσηνέχθη πρὸς αὐτὴν ὅπως πρότερον, δηλαδὴ μετὰ πολλῆς ἀδιαφορίας. Ἡ Λυδία ἐλυπήθη πολὺ, καὶ μὴ δυναμένη πλέον νὰ καταστείλῃ τὸ πάθος τῆς, ἀπεφάσισε νὰ τὸ καταστήσῃ γνωστὸν πρὸς αὐτόν. Μετεχειρίσθη πρὸς τοῦτο τὴν θαλαμηπόλον τῆς, ὀνομαζομένην Λούσκαν, πρὸς τὴν ὁποῖαν ἔτρεφε πολλὴν ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην.

— Κόρη μου, τῆ λέγει μίαν ἡμέραν, αἱ εὐεργεσίαι τὰς ὁποίας ἔλαβες ἀπὸ ἐμέ, καὶ ἡ ἀφοσιώσις τὴν ὁποῖαν πάντοτε μοῦ ἔδειξες, μὲ βεβαιοῦν περὶ τῆς εὐπειθείας καὶ τῆς ἐχεμυθίας σου· ἀλλὰ, πρὸ πάντων, πρόσεξε νὰ μὴ εἴπῃς τίποτε εἰς κανένα ἀπὸ ὅσα θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ αὐτὴν τὴν στιγμήν. Εἶμαι νέα, ὑγιεινὴ, ὅπως βλέπεις· ἔχω κλλος καὶ πλοῦτον, καὶ δὲν θὰ ἐπιθυμῶν τίποτε πλέον, ἂν ὁ σύζυγός μου εἶχε τὴν ἰδικὴν μου ἡλικίαν καὶ τὰς ἰδικὰς μου ὀρέξεις. Μὲ ἄλλους λόγους, δὲν μὲ ἱκανοποιεῖ ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἡδύτερον εἰς τὰς γυναίκας ἄρθρον τοῦ γάμου, καὶ σοὶ ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶμαι διόλου ἐχθρὰ πρὸς ἑμαυτὴν, ὥστε νὰ μὴ ζητήσω ἀλλοχοῦ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν εὐρίσκω ἐν αὐτῶ. Ὑπανδρευόμεθα ὅπως ἀπολαύσωμεν τὰς ἐρωτικὰς ἡδονὰς, καὶ ἐγὼ αὐτὰς ἀκριβῶς ἐστερήθην. Πρὸς ἱκανοποίησιν καὶ ταύτης σου τῆς ἐπιθυμίας, ἔρριψα τὸ βλέμμα μου ἐπὶ τοῦ Πύρρου, ὅπως ἀντικαταστήσῃ κατὰ τοῦτο τὸν σύζυγόν μου. Εἶνε τίμιος καὶ πολὺ ἀξιαγάπητος νέος, καὶ τὸν ἐκρίνα ἀξιώτερον τῆς εὐνοίας ταύτης παρὰ πάντα ἄλλον. Δὲν θὰ σοὶ ἀποκρύψω ὅτι τὸν ἀγαπῶ ἔμμανῶς, καὶ ὅτι νύκτα καὶ ἡμέραν αὐτὸν συλλογίζομαι. Δὲν εἰμποροῦμεν νὰ ἐξουσιάζωμεν τὴν καρδίαν μας τὴν ἰδικὴν μου δὲ καρδίαν τὴν ἐξουσιάζει ἐκεῖνος ὀλόκληρον, καὶ ἂν δὲν κορέσῃ μετ' ὀλίγον τὴν ἐπιθυμίαν μου, νομίζω ὅτι θ' ἀποθάνω ἐκ λύπης. Λοιπὸν, Λούσκα μου, ἂν ἐνδιαφέρεσαι διὰ τὴν ἡσυχίαν μου καὶ τὴν ζωὴν μου, γνωστοποίησέ τῃ, μὲ οἰαδήποτε μέτρα νομίσης καταλληλότερα, ποῖα εἶνε τὰ πρὸς αὐτὸν αἰσθηματά του, καὶ προσπάθησον νὰ τὸν πείσης νὰ ἔρχεται νὰ μ' εὐρίσκη ὁσάκις ἠθελες τὸν παρακαλέσει ἐκ μέρους μου.

Ἡ θαλαμηπόλος ὑπεσχίθη σύνεσιν καὶ ἐχεμυθίαν εἰς τὴν δέσποινάν τῆς, καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολὴν αὐτῆς. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, εὐρην εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσῃ κατὰ μόναν πρὸς τὸν Πύρρον, καὶ τῶ ἀνεκοίνωσε τὰς διαθέσεις τῆς Λυδίας ὅσον ἡδύνατο εὐγλωττότερον. Ὁ νεανίας, ὅστις πράγματι δὲν ἐνόησε ὅτι ἐνέπνευσε τοιοῦτο πάθος πρὸς τὴν κυρίαν του, ἐξεπλάγη πολὺ ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησιν· φοβούμενος μὴ εἶνε παγίς τις ὅπως τὸν δοκίμασσαι, ἀπήντησεν ἀποτόμως:—Δὲν εἰμπορῶ νὰ πεισθῶ ὅτι αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοῦ λέγεις εἶνε ἀληθές· εἶνε ἐδύνατον ἢ κυρία νὰ σοὶ ἀνέθηκε τοιαύτην ἐντολὴν, ἐλ-

λὰ καὶ ἂν ἀκόμη κατὰ διαταγὴν τῆς μοὶ ὠμίλει; θὰ ἐπίστευον, δίχως νὰ διστάσω, ὅτι θέλει νὰ μὲ περιπαίξῃ. Ἄλλως τε, καὶ ἂν ὁ πρὸς ἐμὲ ἔρωσ τῆς ἦτο εἰλικρινής; ἔχω τόσας ὑποχρεώσεις πρὸς τὸν κύριόν μου, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ τῶ προξενήσω τοιαύτην ὑβρίν· λοιπὸν, παῦσε, μὴ μοῦ ὠμίλῃς πλέον περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος. Ἡ Λούσκα τῶ ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ ἐκπλαγῆ διὰ τὴν σκληρότητα τῆς ἀρνήσεώς του: Ὅσον καὶ ἂν δυσαρεστήσαι, ἀγαπητὴ Πύρρε, ἐγὼ θὰ σοῦ ὠμιλῶ περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος, ὁσάκις ἡ κυρία μου μὲ διατάξῃ. Σὺ δὲ κάμε ὅ, τι νομίσης κατάλληλον, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι σ' ἐνόμιζα ἐξυπνότερον.

Ἡ Λυδία μαθούσα τὴν ἀπάντησίν του κατελήθη ὑπὸ θανάσιμου λύπης. Ἐπεθύμει τὸν θάνατον, τόσον τὴν κατεβίβρωσε τὸ πρὸς τὸν Πύρρον πάθος τῆς. Ἐρροβέτο ὅτι δὲν θὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν φλογερῶν τῆς πόθων. Ἐν τούτοις, μεθ' ἡμέρας τινὰς, ὠμίλησε καὶ πάλιν περὶ τοῦ ἐρωτός τῆς πρὸς τὴν θαλαμηπόλον τῆς.

— Λούσκα, τῆ εἶπε, εἰξεύρεις ὅτι τὸ δένδρον δὲν κόπτεται μὲ ἕνα κτύπημα· πρέπει νὰ κάμῃς ἄλλην ἀπόπειραν πρὸς τὸν Πύρρον, ὅστις θέλει νὰ μείνῃ πιστὸς εἰς τὸν κύριόν του, εἰς βάρος μου. Κατακόπτευσον τὴν κατάλληλον στιγμήν καὶ περιγράψέ τῷ τὴν σφοδρότητα τοῦ ἐρωτός μου καὶ τῆς λύπης μου. Οὐτε εἰς ἐμὲ συμφέρει οὔτε εἰς σὲ νὰ παραιτηθῶμεν τοῦ σχεδίου μας· διότι ἐκτός τοῦ ὅτι διατρέχεις τὸν κίνδυνον νὰ χάσῃς τὴν κυρίαν σου, ὁ Πύρρος φροντίζόμενος ὅτι ἠθελήσαμεν νὰ τὸν περιπαίξωμεν, θὰ εἶνε δυσηρηστημένος καθ' ἡμῶν, καὶ εἰμπορεῖ νὰ μὰς παίξῃ κανὲν ἀσχημον παιγνίδι. Ὁμίλησέ του, λοιπὸν, Λούσκα μου, καὶ προσπάθησε νὰ τὸν πείσης.

Ἡ θαλαμηπόλος παρηγόρησε τὴν δέσποινάν τῆς, τῆ ἐνέπνευσεν ἐλπίδας, καὶ τῆ ὑπεσχέθη νὰ μεταχειρισθῇ πᾶν μέσον ὅπως νικήσῃ πᾶν ἐμπόδιον. Δὲν ἐβράδυνε νὰ συναρτήσῃ τὸν Πύρρον καὶ εὐρούσα αὐτὸν εὐθυμώτατον, ἐπαφελήθη τῆς εὐκαιρίας ταύτης ὅπως τὸν προσκαλέσῃ κατὰ μόναν. Σοῦ ὠμίλησε, πρὸ τινῶν ἡμερῶν, τῶ εἶπε, περὶ τοῦ πάθους τοῦ ὁποῖον ἠνάγες εἰς τὴν καρδίαν τῆς κυρίας· ἐρχομαι νὰ σοῦ δῶσω ἄλλας διαβεβαιώσεις καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ἂν ἐπιμείνης εἰς τὴν γελοῖαν ἀδιανομίαν σου. Ἄ μὲν φεσαι τὴν ἑκυτόν σου μίαν ἡμέραν ὅτι τὴν εθανάτωσε. Μὴν εἶσαι πλέον ἀναίσθητος εἰς τὴν λύπην τῆς· σ' ἐξορκίζω εἰς τὴν ἀρρώστιαν τὴν ὁποῖαν ἔχω πρὸς τὴν κυρίαν μου καὶ εἰς ἐκεῖνην τὴν ὁποῖαν ἔχω πρὸς σέ. Συλλογίσου ὁποῖαν περιφρονεῖς. Ποῖα δόξα, ποῖα τιμὴ διὰ σέ ν' ἀγαπᾷσαι ἀπὸ μίαν κυρίαν τοιαύτης καταγωγῆς καὶ τοιαύτης κοινωνικῆς τάξεως! Σκέψου καὶ δὲν θὰ βραδύνῃς νὰ μεταβιβάσῃς τὴν γνώμην. Θὰ εἶσαι βλάξ, ἡλίθιος, ἂν δὲν ἐπαφελήθῃς τῆς εὐκαιρίας ταύτης. Λάβε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ τύχη σοὶ παρέχει διπλὴν τὴν εὐνοίαν τῆς: ἐκτός τοῦ ἐρωτός τῆς ὠραίας κυρίας μας, σοῦ παρέχει ἐπίσης καὶ πλοῦτον. Διότι ἂν συγκρατηθεῖς εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς, θ' ἀποδιώξῃς διὰ παντός μακρὰν σου τὴν παρθέταν. Φαντάσου τί δύναται νὰ εὐχαριστήσῃ μίαν καρδίαν φιλόδοξον, καὶ θὰ τὸ ἐπιτύχῃς δι' αὐτῆς. Ὁπλα, ἴπποι, ἐνδυμασίαι, κοσμήματα, χρήματα, τίποτε δὲν θὰ σοῦ λείψῃ. Στοχάσου καλὰ τί σοῦ λέγω· συλλογίσου πρὸ πάντων ὅτι ἡ τύχη ἐγκαταλείπει ἐπὶ πολλὴν καιρὸν, ἐνίοτε δὲ καὶ αἰώνως, ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀποδιώκουν τὴν εὐνοίαν αὐτῆς. Σήμερον παρουσιάζεται εἰς σέ μὲ ἀνοικτὰς χεῖρας· μὴν ἀποσύρῃς τὰς ἰδικὰς σου, ἂν δὲν

θέλῃς νὰ τὴν ἔχῃς ἐχθρὰν, καὶ νὰ εὐρεθῇς ἐπειτα πτωχός, χωρὶς νὰ δικαιώσαι νὰ παραπονήσαι κατ' ὀφειλὴν ἄλλου εἰμὴ κατὰ σοῦ τοῦ ἰδίου. Μοῦ ἔρχεται νὰ γελῶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅταν σκέπτομαι τὰς μαρὰς ἰδέας σου. Μήπως ἡμεῖς οἱ ὑπηρέται πρέπει νὰ δεικνύωμεν ἀβροφροσύνην, ἀφ' οὗ δὲν δεικνύουν οἱ κύριοί μας; Ἡ διαγωγή σου εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν τὸ πολὺ, πολὺ θὰ σοῦ συνεχωρεῖτο ἂν εἶχες νὰ κάμῃς μὲ τοὺς συγγενεῖς σου, τοὺς φίλους καὶ τοὺς ὁμοίους σου· ἀλλὰ εἶνε ἀνάρμοστος ὅσον ἀφορᾷ τοὺς κυρίους μας. Πρέπει νὰ τοὺς μεταχειρίζομεθα ὅπως μὰς μεταχειρίζονται. Ἄν εἶχες σὺ γυναίκα, κόρην, ἀδελφὴν, ὠραίαν καὶ ἤρεσκον εἰς τὸν Νικόστρατον, νομίζεις ὅτι οὗτος θὰ ἠσθάνετο τὴν ἐλαχίστην τύψιν νὰ τὴν μεταχειρισθῇ ὅπως κορέσῃ τὸν ἐρωτὰ του; Θὰ εἶσαι πολὺ κουτός ἂν τὸ σκέπτεσαι· ἔσο βέβαιος, τούναντίον, ὅτι ἂν δὲν ἐπετύγχανε τὸν σκοπὸν του διὰ τῶν παρακλήσεων, τῶν δώρων, τῶν ὑποσχέσεων, καὶ δι' ὅλων τῶν μέσων τῆς πειθοῦς, δὲν θὰ ἐδυσκολεύετο νὰ καταφύγῃ καὶ εἰς τὴν βίαν. Ἐδῶ, ἡ περίστασις εἶνε ἐντελὴς διαφορετικῆ, καὶ εἶνε ὑπὲρ σοῦ. Ὅχι μόνον δὲν ἐζήτησες νὰ ξεμυκλίσῃς τὴν κυρίαν, ἀλλ' ἐκείνη σὲ προέλαβε, ἐκείνη ζητεῖ τὸν ἐρωτὰ σου· ὄχι μόνον δὲν θὰ τῆς προξενήσῃς κακόν, ἀλλὰ θὰ τῆς ἀποδώσῃς τὴν ζωὴν· διότι τόσον δυνατὸν εἶνε τὸ πρὸς σὲ πάθος τῆς, ὥστε κινδυνεύει ν' ἀποθάνῃ, ἂν δὲν τὸ θεραπύσῃς ἀμέσως. Μὴν ἀποριτίτῃς λοιπὸν τὸν ἐρωτὰ τῆς· ἀρνείσαι νὰ κάμῃς μίαν καλὴν πράξιν, καὶ καταστρέφεις τὴν ἰδίαν εὐτυχίαν.

Ὁ Πύρρος ὅστις εἶχε σκεφθῆ πολὺ τὰς πρώτας προτάσεις τῆς Λούσκα, καὶ εἶχε λάβει ἐκ προτέρων τὴν ἀπόφασιν του τί θὰ ἔκαμε ἂν ἐπαναλαμβάνοντο καὶ δευτέραν φοράν, ἀπήντησεν ὅτι ἦτο διαταραχένος νὰ πράξῃ ὅ, τι ἐπιθυμῆ αὐτῆ, ἀρκεῖ μόνον νὰ πεισθῇ ὅτι ἡ Λυδία ἐνεργεῖ εἰλικρινῶς. Δὲν ἀμφιβάλων, Λούσκα, εἶπε, ὅτι μοῦ λέγεις, τὴν ἀλήθειαν· ἀλλὰ καθόσον ἐγνώρισα τὴν χαρακτῆρα τοῦ Νικοστράτου, φοβοῦμαι μήπως ἠνάγασε τὴν γυναίκα του νὰ ὑποκριθῇ ἔρωτα πρὸς ἐμὲ, ὅπως λάβῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ δοκιμάσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν πίστιν μου. Εἰξεύρεις ὅτι εἰς ἐμὲ ἀνέθηκε τὴν φροντίδα ὅλων τῶν ὑποθέσεων· εἰξεύρεις προσέτι ὅτι εἶνε πολὺ φιλόποτος, λοιπὸν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐσχεδιάσεν αὐτὰ μετὰ τῆς κυρίας; Δὲν εἶμαι βέβαιος, ἀλλ' ὑπάρχει ἐν μέσον νὰ πεισθῶ, καὶ παραδίδομαι τυφλῶς εἰς τὴν κυρίαν σου ἂν θελῇ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ. Ἄς σκοτώσῃ τὸν ἱέρακα τοῦ συζύγου τῆς ἐνώπιόν του· ἄς ἀποπάσῃ καὶ ἄς μού δώσῃ ἕνα θύσανον τῶν τριχῶν τοῦ γενείου του· ἄς ἐκβάλῃ ἕνα τῶν καλλιτέρων του ὀδόντων· εὐθὺς ἄμ ἐκτελέσῃ αὐτὰ τὰ τρία πράγματα, παραδίδομαι εἰς αὐτὴν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης δυσπιστίας.

Οἱ ὄροι οὗτοι ἐβάνησαν δυσεκτέλεστοι εἰς τὴν Λούσκαν καὶ περισσότερον ἀκόμη εἰς τὴν Λυδίαν. Ἐν τούτοις ὁ ἔρωσ, γόνιμος εἰς ἐπινοήσεις καὶ τεχνάσματα, τῆ ἔδωκε τὸ θάρρος νὰ ἐπιχειρήσῃ τοὺς τρεῖς τούτους ἀθλοὺς. Ἄνεκοίνωσε λοιπὸν εἰς τὸν Πύρρον, ὅτι θὰ ἐκτελέσῃ τοὺς τρεῖς ὄρους, προσθέτουσα ὅτι, ἐπειδὴ ἐνόμιζε τὸν κύριόν του τόσον σοφόν καὶ τόσον ὑποπτον, ἠθελεν αὐτὴ νὰ τὸν ἀπατήσῃ ἐνώπιον τῶν ἰδίων του ὀφθαλμῶν καὶ νὰ τὸν κάμῃ κατόπιν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὅσα εἶδε ἦσαν ψευδῆ.

Ὁ Πύρρος περιέμενεν ἀνυπομονῶς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑποσχέσεως τῆς Λυδίας· ἦτο περιεργότατος νὰ εἶδῃ πῶς θὰ τὰ κατάρθου τὰ τρία ἐκεῖνα πράγματα. Ἐκείνη δὲ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιεργειάν του:

Μίαν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Νικόστρατος εἶχε συνδαιτυμόνας αὐτοῦ πολλοὺς φίλους τοῦ εὐπατρίδας, ἡ Λυδία, μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένη, εἰσῆλθε μετὰ τὸ γεῦμα εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔλαβεν ἀπὸ τινος παρακειμένου δωματίου τὸν ἰέρακα ὃν ὁ σύζυγός της ὑπερηγάπα, καὶ τοῦ ἐστραγγάλισε τὸν λαιμὸν ἐνώπιον τοῦ Πύρρου καὶ πάσης τῆς ὀμηγύρεως. «Τί ἔκαμες γυναῖκά μου!» ἀναφωνεῖ ἀμέσως ὁ Νικόστρατος. Αὕτη δὲν τῷ ἀποκρίνεται· ἀλλ' ἀποταθεῖσα πρὸς τοὺς εὐπατρίδας: «Κύριοι, τοῖς λέγει, καὶ βασιλεὺς ἀκόμη ἂν μὲ προσέβαλλε, θὰ τὸν ἐξεδικούμην· διατί λοιπὸν θὰ ἐφοβούμην νὰ ἐκδικηθῶ ἓνα ἰέρακα; τὸ πτηνὸν αὐτὸ μοῦ ἐπροξένησε περισσοτέραν δυστυχίαν καρ' ὅσον δύνασθε νὰ φαντασθῆτε· συχνάκις, πολὺ συχνάκις, μοῦ ὑπέκλεψε τὴν παρουσίαν τοῦ συζύγου μου. Σχεδὸν καθ' ἡμέραν, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ὁ κύριος πηγαίνει εἰς τὸ κυνήγιον μὲ τὸν ἰέρακά του, καὶ μὲ ἀφίνει εἰς τὴν κλίνην κατὰμονον. Πρὸ πολλοῦ ἐσκόπευα νὰ ἐξολοθρεύσω τὸν δολοφόνον αὐτὸν τοῦ συζυγικοῦ ἔρωτος· ἀλλ' ἐνόμισα πρέπον νὰ ἀναμείνω περίστασιν καταλληλὴν ὅπως εἶνε αὕτη· ἤθελον νὰ ἔχω μάρτυρας δυνάμενους νὰ κρίνωσι ἂν ἀδίκως ἐθυσίασα τὸ πτηνὸν τοῦτο εἰς τὴν δικαίαν ἀγανάκτησίν μου. Οἱ φίλοι τοῦ Νικοστράτου πεισθέντες ὅτι ἡ σύζυγός του πράγματι ἐκ μόνον καθαρχῆς ἀγάπης πρὸς αὐτὸν παρωρμήθη εἰς τὴν πράξιν ταύτην, ἤρχισαν νὰ γελοῦν καὶ στραφέντες πρὸς τὸν φίλον των ὅστις ἐφάνετο δύσθυμος: Προτιμᾶς ἐν πτηνὸν ἀπὸ τὴν κυρίαν, τῷ εἶπον, σκέπτεσαι καλὰ; Ἐκαμε πολὺ καλὰ καὶ ἀπηλλάγη τοιοῦτου ἀντιζήλου. Ὅταν δ' ἡ κυρία ἐπέστρεψεν εἰς τὸν θάλαμόν της, οἱ ἀστεῖταιμοὶ των ἔλαβον μεγαλειετέρας διαστάσεις καὶ ὁ Νικόστρατος συνελθὼν ἀνεπαισθήτως ἐκ τῆς λύπης του, ἐγέλασε καὶ αὐτὸς, ὅπως οἱ ἄλλοι, διὰ τὴν τόσον παράδοξον αὐτὴν ἐκδίκησιν. Ὁ Πύρρος, ὅστις παρέστη μάρτυς τῆς σκηνῆς, ἐχάρη πολὺ διὰ τὴν ἀρχὴν ταύτην ἧτις τῷ παρεῖχε τόσον ὠραίας ἐλπίδας. Ὁ θεὸς νὰ δώσῃ. εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ὅλα νὰ ἐξακολουθήσουν ἔτσι!

Μετὰ τινος ἡμέρας, ἡ Λυδία ἀστεϊευομένη μὲ τὸν σύζυγόν της, ὅστις ἦτον εὐθυμος, ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς εὐκαιρίας πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ δευτέρου ἀθλοῦ. Ἐπὶ τούτῳ, τὸν ἐθώπευσε, τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τὸ γένειον, καὶ λυγωμένη ἀπὸ τοὺς γέλωτας τοῦ ἀποσπᾶ ἓνα θύσανον τριχῶν. Ἐπειδὴ δ' εἴλκυσε τὰς τρίχας μετὰ τινος σφ.δρότητος ὅπως μὴ ἀποτύχῃ τοῦ σκοποῦ της, ἐννοεῖται ὅτι ὁ Νικόστρατος ἐπόνεσε.

— Συλλογιζέσαι τί κάμνεις, κυρία, τῆ εἶπε ὀργίλως.

— Θεέ μου, τί ἄσχημος ποῦ εἶσαι, ὅταν θυμόνης; ἀπὴντησεν αὕτη ἀτάραχος καὶ ὡς τρελλὴ γελῶσα. Πρέπει νὰ δυσαρεστηθῆς διὰ πέντε ἢ ἕξ τρίχας ποῦ σοῦ ἔβγαλα; Ἄν ἠσθάνθης ὅ,τι ἠσθάνθην ἐγὼ πρὸ ὀλίγου ὅταν μ' ἔσυρες ἀπὸ τὰς πλεξίδας, δὲν θὰ ἐδείκνυες τόσην εὐαισθησίαν τότε. Ἐντείνουσα δ' οὕτω τὴν εἰρωνίαν ἀπὸ λέξεως εἰς λέξιν, ἐφύλαξε τὸν θύσανον τῶν τριχῶν καὶ τὸν ἐπεμψεν αὐθημερὸν πρὸς τὸν Πύρρον.

[Ἐπειτα τὸ τέλος.]

Μαργιόλος

(Ἐκ τῶν διηγημάτων τοῦ ΒΟΒΚΑΡΙΟΥ).

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙ'ΟΝ ΠΑΛΙΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

(Ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ).

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ, ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΜΗ,
ΓΡΑΦΙΚΗΣ ΥΛΗΣ.

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΣΦΡΑΓΙΔΩΝ
ΚΑΙ ΕΠΙΚΕΦΑΛΙΔΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ
ΚΟΜΨΟΥΤΗΣ—ΚΑΛΑΜΓΕΚΝΙΑ—ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΧΗΜΑΤΩΝ—
ΣΥΜΠΛΩΘΗΓΙΚΩΤΑΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ.

ΜΟΝΗ ΑΠΟΘΗΚΗ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΣΙΡΑΡΟΧΑΡΤΟΥ JOB
(Χονδρικῶς καὶ λιανικῶς).

ΜΟΝΗ ΑΠΟΘΗΚΗ
τῶν ἐμπορικῶν καταστάσεων τοῦ παγκοσμίου
ὑπολήψεως ἐργοστασίου Edler et. Kriche.

ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΦΑΣΑ

Παρά τὴν πλατείαν τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

ΝΕΟΣΥΣΤΑΤΟΝ.—Ἐν Λαμπροτάτῳ μεγάρῳ.—Πολυτέλεια πρωτευουσιάνικη.—Διὰ ξένους ὄχι καλλίτερον!—Κυρίως διὰ ταξείδια ὑγείας καὶ διασκέδασις.—Ψάρια πάντοτε τῆς ὥρας.—Ἀστακοὶ, θαλασσινὰ, τὰ περίφημα θαλασσινὰ τῆς Χαλκίδος.—Καθαριότης καὶ ἀνάπαυσις εἰς τὰ δωμάτια ἀξία Μπέδων.

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΝΕΡΟ

δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, τὸ ἐκ τῆς Δίρφος. Ἀπαδείχθη ὅτι ζωντανεῖει καὶ τὰς πλέον μαραμμένους παρειάς.—Ἐκ τοῦ νεροῦ αὐτοῦ βλαστάνουν ρόδα ὑγείας.

Οἱ εἰς Χαλκίδα μεταβαίνοντες κατ' εὐδοίαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Φάσα.